

Sygn. akt I C 472/11

Wyrok
w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Dnia, 20 marca 2014r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący **SSR Ewa Przychodzka**

Protokolant Beata Wolny

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014r. w Oleśnicy

sprawy z powództwa **J. B.**

przeciwko **R. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powódki J. B. kwotę 17.000,00zł (siedemnaście tysięcy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 08.10.2010r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.668,07zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Oleśnicy) kwotę 994,80zł tytułem części wydatków oraz opłaty sądowej od uiszczenia której zwolniona była powódka.

Z. /

1. odnotować;

2. kal. 21 dni.

20.03.2014r.

Sygn. akt I C 472/11

UZASADNIENIE

Powódka J. B. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego R. P., kwoty 17.000,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 08.10.2010 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 17.08.2010 r. na podstawie umowy sprzedaży nabyła od pozwanego samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) za kwotę 17.000,00 zł. Powódka pismem z dnia 20.09.2010r. złożyła pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od w/w umowy i wezwała go do zapłaty kwoty 17.000,00 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania oświadczenia, które to pismo pozwany otrzymał dnia 30.09.2010r. Jak podkreśla powódka, zasadność odstąpienia od umowy wynikała z wykonanej w dniu 10.09.2010r. przez (...) S. oceny pojazdu, która wykazywała, że sprzedany pojazd wyposażony był w silnik niepasujący do modelu pojazdu, jaki zakupiła powódka. Co więcej silnik ten posiadał kształt niestandardowy dla samochodu marki S. (...) i nie

ma możliwości usunięcia jego usterek bez konieczności wymiany silnika na pasujący do modelu samochodu zakupionego przez powódkę. J. B. wskazała także, iż po zakupie samochodu przestała w nim działać klimatyzacja i nawiewy oraz skrzynia biegów. Zarzuciła pozwanemu też, iż w chwili sprzedaży pojazdu miał on świadomość, iż nie jest to samochód marki S. (...) a pojazd, który złożony został z części i podzespołów z innych modeli samochodów (m. in. S. L.) i co więcej zapewniał powódkę, iż pojazd ten nie posiada wad. Na tej podstawie powódka podnosiła, iż działania pozwanego przy zawieraniu umowy sprzedaży nosiły znamiona podstępu. Pozwany nie informował jej rzetelnie o stanie pojazdu i zapewniał ją, iż pojazd ten nie ma wad. Powódka stwierdziła też, że gdyby znany jej był rzeczywisty stan sprzedawanego przez pozwanego pojazdu nie zdecydowałaby się na jego kupno. Pismem z dnia 12.10.2010r. pozwany odmówił spełnienia żądania powódki w zakresie zwrotu ceny pojazdu.

Pozwany R. P. wniósł o oddalenie powództwa.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż stan techniczny kupowanego przez powódkę pojazdu był jej doskonale znany w chwili zakupu, wiedziała ona także, za jaką cenę pozwany nabył ten pojazd jako wrak powypadkowy. Pozwany podnosił także, iż zakup niniejszego pojazdu był przez powódkę przemyślany i poprzedzony 8-dniowym odstępem czasu. Ponadto pozwany wyjaśniał, iż przed kupnem pojazdu przez powódkę, na jej wyraźne życzenie udał się wraz z nią do wybranego przez nią salonu (...) we W. w celu poddania pojazdu badaniu diagnostycznemu. Badanie takie zostało przeprowadzone, diagnosta poinformował powódkę o stanie pojazdu, który nie budził wtedy jej zastrzeżeń i stwierdził, iż pojazd jest sprawny technicznie. Pozwany wskazał także na okoliczność, iż w podpisanej pomiędzy stronami umowie powódka oświadczyła, że stan techniczny pojazdu jest jej znany i nie będzie rościć sobie z tego tytułu żadnych pretensji wobec powoda. Pozwany twierdził też, iż usterki wskazywane przez powódkę powstały już po przejściu własności pojazdu na powódkę. Pozwany swoje stanowisko w niniejszej sprawie uzasadniał także tym, iż powództwo powinno być oddalone ze względów formalnych, a mianowicie takich, że strony wyłączyły odpowiedzialność z tytułu rękojmi.

Pozwany w piśmie z dnia 12.11.2012 r. podniósł zarzut potrącenia kwoty 63.500,00 zł (vide: k. 71 i nast.), a później pismem z dnia 14.03.2014r.

zmodyfikował zarzut potrącenia do kwoty 43.700,00 zł wynikającej z żądania przez powódkę zapłaty kwoty 17.000,00 zł od pozwanego (vide: k. 188 i nast.).

W toku postępowania dowodowego ustalono następujące fakty:

Pozwany zakupił w dniu 14.07.2009r. S. Cordobę 1,4 rok prod. 2003 jako wrak po wypadku za cenę 990,00 zł. R. P. prowadzi warsztat samochodowy, w którym naprawiał samochód ojca J. B.. Powódka mieszka w P., 2 km od warsztatu pozwanego. Poszukując samochodu potrzebnego m.in. do wożenia dzieci do przedszkola, zdecydowała się na zakup samochodu od pozwanego.

/dowód:

kopia „umowy kupna – sprzedaży pojazdu” z dnia 14.07.2009 r. – k. 12;

zeznania powódki – k. 45, 49 - 52, 58 – 59;

zeznania pozwanego – k. 59 – 62;

W dniu 09.08.2010 r. strony zawarły wstępną umowę sprzedaży pojazdu marki S. (...) V o nr rej. (...). Po obejrzeniu samochodu, powódka odbyła krótką jazdę próbną tym samochodem w towarzystwie pozwanego. Powódka miała problemy z wrzucaniem biegów. Pozwany nie informował, że samochód jest wrakiem powypadkowym i został złożony z części pojazdów różnych marek.

Przed zakupem pojazdu w dniu 17.08.2010 r., powódka udała się z pozwanym do (...) F. M., gdzie sama wcześniej dokonywała przeglądów swojego wcześniejszego samochodu marki F. (...). Tam dokonano badania diagnostycznego samochodu polegającego na zbadaniu poziomu spalin oraz otwarciu maski samochodu i dokonaniu ogólnych oględzin silnika. Po dokonaniu tych czynności pojazd uznany został za sprawny, ale nie został wydany na potwierdzenie żaden dokument, poza wydrukiem z badania spalania.

Tego dnia doszło do zawarcia ostatecznej umowy sprzedaży w/w pojazdu na mocy, której strony ustaliły cenę sprzedaży na kwotę 17.000,00 zł. W umowie tej powódka oświadczyła, iż stan techniczny jest jej znany i że nie będzie rościć sobie z tego tytułu żadnych pretensji, a pozwany – że przekazuje powódce dowód rejestracyjny samochodu. Wraz z samochodem po zapłaceniu ceny zakupu, pozwany przekazał powódce teczkę z dokumentami samochodu.

/dowód:

kopia umowy wstępnej sprzedaży z dnia 09.08.2010 r. – k. 15;

kopia umowy sprzedaży z dnia 17.08.2010 r. – k. 8;

zeznania powódki - k. 45, 49 - 52, 58 – 59;

zeznania pozwanego – k. 59 – 62;

Powódka na zakup samochodu zaciągnęła pożyczkę w banku.

Kilka dni po zakupie powódka udała się nowo zakupionym samochodem nawy ciężką za miasto. Włączenie klimatyzacji w tym samochodzie powodowało gaśnięcie wszystkiego i konieczność wymiany bezpieczników. Później zapaliła się lampka kontrolna wskazująca na problem w silniku.

Powódka udała się do autoryzowanej stacji obsługi S.-a. Tam w wyniku diagnostyki w dniu 10.09.2010 r. stwierdzono, że w samochodzie powódki „zamontowany jest silnik z osprzętem niepasującym do modelu pojazdu. Elementy osprzętu silnika ocierają o nadwozie w komorze silnika (np. sonda lambda, wybierak skrzyni biegów, przewody powietrzne silnika). Z uwagi na inny kształt silnika niż standardowy w danym modelu brak możliwości usunięcia usterek bez konieczności wymiany silnika na pasujący do modelu”.

/dowód:

umowa pożyczki z dnia 12.08.2010 r. – k. 16;

faktura VAT z (...) S. nr (...) z dnia

zeznania powódki - k. 45, 49 - 52, 58 – 59;

Z uwagi na treść w/w diagnozy, powódka przesłała pozwanemu w dniu 20.09.2010 r. oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży oraz wezwała go do zapłaty kwoty 17.000,00 zł i kwoty 610,00 zł tytułem poniesionych przez powódkę strat w terminie 7 dni.

W odpowiedzi na to oświadczenie, pozwany pismem z dnia 12.10.2010r. odmówił spełnienia żądanego świadczenia, stwierdził też, że oświadczenie powódki jest bezskuteczne, a umowa ich łącząca pozostaje w mocy.

/dowód:

oświadczenie powódki z dnia 20.09.2010 r. o odstąpieniu od umowy – k. 9;

odpowiedź pozwanego z dnia 12.10.2010 r. na oświadczenie
o odstąpieniu – k. 10;

W dniu 07.03.2011 r., rzeczoznawca Stowarzyszenia (...) mgr inż. M. B. sporządził – na zlecenie powódki – opinię nr (...) dotyczącą stanu technicznego zakupionego przez powódkę pojazdu. Z oceny tej wynikało, iż w pojeździe tym zamontowano silnik, który stosowany jest w pojazdach marki S. (...) lub T. – co potwierdzone zostało także przez autoryzowany serwis (...) firmę (...) sp. z o.o. z/s we W., która dokonała diagnostyki tego silnika. W trakcie oględzin samego silnika jak i jego osprzętu stwierdzone zostało ocieranie sondy L. o obudowę elektrowentylatora, utrudnione manewry związane ze zmianą biegów spowodowane ocieraniem przewodów wodnych chłodnicy o wybierak skrzyni biegów, otwarcia przewodów powietrznych o pokrywę komory silnika oraz luźno zwisające przewody silnika. Ponadto w zakupionym przez powódkę pojeździe stwierdzono również inne wady techniczne takie jak: wycieki oleju z silnika, pęknięcie osłony akumulatora, pęknięcie pokrywy górnej silnika, brak listwy dolnej progu prawego oraz świecenie kontrolki silnika. Dokonując oględzin nadwozia stwierdzono też, że pojazd jest po naprawie blacharsko lakierniczej. Wartość rynkową brutto zakupionego przez powódkę pojazdu, na dzień 17.08.2010 r. wyceniono na kwotę 12.900,00 zł.

/dowód:

kopia opinii nr (...). B. z dnia 07.03.2011 r. – k. 47 – 48;

W sprawie sporządzona została opinia przez biegłego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków i wyceny wartości oraz kosztów

i napraw pojazdów samochodowych - W. A.. Niniejsza opinię opracowano na podstawie akt sprawy oraz przeprowadzonego w dniu 12.11.2012 r. badania technicznego pojazdu i stanowiła ona odpowiedź na zadane przez sąd biegłemu pytania. Z opinii tej wynika, że w zakupionym przez powódkę samochodzie osobowym marki S. (...) zamontowany został silnik od samochodu marki S. (...), ponadto zarówno w chwili obecnej jak i w dacie sprzedaży w/w pojeździe nie było obowiązku wpisywania w dowodzie rejestracyjnym samochodu informacji o numerze silnika. Informacja tak powinna być wpisana w karcie pojazdu, jeżeli dany pojazd posiada kartę. Jak wynika z informacji zawartej w dowodzie rejestracyjnym, samochód zakupiony przez powódkę miał wydaną kartę pojazdu, której jednak nie ma wśród dokumentacji samochodu przekazanej powódce przez pozwanego. Biegły uznał, iż w przypadku zakupionego przez powódkę samochodu zamontowanie silnika samochodowego przeznaczonego dla marki S. (...) do samochodu marki S. (...) było nieprawidłowe ze względu na różną konstrukcję układu dolotowego tych silników, czego konsekwencją było ocieranie tego układu o wewnętrzną powierzchnię pokrywy silnika. W zakupionym przez powódkę pojeździe nie zostały spełnione

warunki techniczne zamontowania innego silnika. Biegły wskazał także, iż

w wyniku przeprowadzonych badań pojazdu i zidentyfikowania zarejestrowanych błędów, szczególnie w zakresie układów bezpieczeństwa czynnego (ABS) oraz biernego (poduszka powietrzna), ze względu na te

błędy, należałoby dokonać oceny i badania tych układów w celu zidentyfikowania i określenia przyczyny ich zarejestrowania. Biegły ocenił także, iż w przedmiotowym pojeździe dokonywano naprawy powypadkowej przedniej części pojazdu. Zdaniem biegłego samo zastosowanie innego silnika nie miało wpływu na zarejestrowane błędy układu ABS i poduszki powietrznej. W swojej opinii biegły podkreślił także, iż pomimo różnic w wyglądzie pomiędzy zabudową silników seata Cordoba i S.L., osoba niezajmująca się zawodowo samochodami, nie jest w stanie zweryfikować i stwierdzić, mając do dyspozycji jedynie jeden pojazd, że jest w nim zamontowany inny silnik.

Biegły sporządził także opinię uzupełniającą z dnia 20.06.2013r., ustosunkowując się do zarzutów pozwanej zawartych w piśmie procesowym z dnia 23.01.2013r., w której to opinii całkowicie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko oraz sformułowane wnioski. Nadto biegły dodał, iż silnik stosowany w samochodach marki S. (...) i S. (...) różnią się m.in. geometrią układów dolotowych, co powoduje np. różne warunki spalania mieszanki paliwowej, a także stwierdził, że w opiniowanym przez niego pojeździe nie zostały spełnione warunki techniczne zamontowania innego silnika.

/dowód:

opinia biegłego sądowego dr inż. W. A. i sprawozdanie

z przeprowadzonych badań z dnia 08.12.2012 r. – k. 105 – 119; opinia uzupełniająca z dnia 20.06.2013 r. – k. 148 - 150;

Pozwany prowadzi firmę zajmującą się handlem, naprawą i wynajmem samochodów. Kilkakrotnie sam naprawiał i sprzedawał klientom samochody powypadkowe.

/dowód:

zeznania pozwanego – k. 59 – 62;

umowy wypożyczenia samochodu na czas naprawy i faktury – k. 168 – 178, 198 – 207;

Sąd zważył:

Bezspornym w sprawie było, iż strona powodowa nabyła od pozwanego samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) za kwotę 17.000,00 zł. Spór pomiędzy stronami sprowadza się natomiast do kwestii, czy powódka miała prawo odstąpić od zawartej pomiędzy stronami umowy sprzedaży, w sytuacji gdy na jej mocy wyłączona została rękojmia za wady.

W okolicznościach niniejszej sprawy zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 27.07.2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Z art. 1 powołanego wyżej aktu normatywnego wynika, iż stosuje się go do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż pozwany w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, w którym - co sam przyznał - zajmował się poza dokonywaniem napraw samochodów, także ich sprzedażą

i wynajmem, sprzedał powódce samochód osobowy, który zakupiła ona jako pojazd użytkowy, niezwiązany z prowadzeniem działalności gospodarczej, której zresztą w dniu zakupu tego pojazdu nie prowadziła. Z zeznań powódki, a także dowodów przedłożonych w sprawie oraz opinii biegłego wynika,

iż powódka zakupiła od pozwanego samochód osobowy marki S.

Cordoba o nr rej. (...), który był pojazdem klasyfikowanym jako wrak powypadkowy. Pojazd ten został przez pozwanego wyremontowany

i naprawiony, przy czym przy naprawie powód nie zamontował w rzeczonym pojeździe oryginalnych części zamiennych, dedykowanych temu modelowi samochodu marki S.. Zakupiony przez powódkę pojazd został przez pozwanego wyposażony w silnik samochodu marki S., z tym że modelu L., który nie jest przeznaczony do montażu w S. Cordoba. Fakt ten potwierdza w szczególności opinia biegłego sądowego sporządzona

w niniejszej sprawie. Wynika z niej jednoznacznie, że „w przypadku zakupionego przez powódkę samochodu zamontowanie silnika samochodowego przeznaczonego dla marki S. (...) do samochodu

marki S. (...) było nieprawidłowe ze względu na różną konstrukcję układu dolotowego tych silników, czego konsekwencją było ocieranie tego układu o wewnętrzną powierzchnię pokrywy silnika. W zakupionym przez powódkę pojeździe nie zostały spełnione warunki techniczne zamontowania innego silnika”. Powódka w chwili zakupu w/w pojazdu nie miała świadomości co do tego, iż samochód zakupiony został przez pozwanego od poprzednich właścicieli za znacznie niższą kwotę jako wrak powypadkowy, a także nie miała świadomości co do tego, iż zakupiony przez nią samochód ma zamontowany silnik nie przeznaczony dla tego modelu aut. Pozwany, nie poinformował powódki o rzeczywistym stanie technicznym sprzedawanego jej pojazdu, zatajając tym samym istotne informacje na temat przedmiotu sprzedaży oraz wprowadzając powódkę w błąd.

W myśl art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe albo

wymagają nadmiernych kosztów. W okolicznościach niniejszej sprawy wskazać należy, iż zarówno roszczenie związane z naprawą jak i wymianą na nowy, w przypadku zakupionego przez powódkę pojazdu nie wchodziło w grę. W przypadku naprawy ze względu na to, iż jej koszt byłby niewspółmiernie wysoki w stosunku do wartości pojazdu (wg pozwanego „przechodzony” silnik pasujący do tego modelu S. kosztowałby ponad 4.000,00 zł), natomiast

w przypadku wymiany rzeczy na nową roszczenia takiego nie dałoby się zrealizować, z uwagi na fakt, iż pozwany posiadał tylko jeden taki pojazd.

W związku z tym zastosować należało art. 8 ust. 4 cytowanej ustawy, który stanowi, że jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałyby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy czym podkreślić trzeba, iż wybór spośród tych dwóch możliwości pozostaje w gestii kupującego. Powódka, która była kupującym, wybrała możliwość odstąpienia od umowy, a biorąc pod uwagę fakt, iż niezgodność zakupionego przez powódkę pojazdu z umową jest istotna, jej uprawnienie wynikające z cytowanego przepisu nie było wyłączone. Wyjaśnić należy, że wady rzeczy są istotne, jeżeli wskutek ich wystąpienia rzecz jest niezdatna do określonego w umowie użytku, ze względu na to, że nie posiada cech umożliwiających jego eksploatację. Pozwany zawodowo trudniący się naprawą i sprzedażą samochodów, sporządzając zarówno umowę przedwstępną

z dnia 09.08.2010r., jak i umowę sprzedaży z dnia 17.08.2010 r. , pominął

w obu tych umowach tak istotne informacje, jak rok produkcji pojazdu, przebieg kilometrów (stan licznika), nr silnika (i zaznaczenie, że pochodzi

on z S. L.). O ile wpisał w umowie przekazanie powódce dowodu rejestracyjnego samochodu, o tyle nie ma tam mowy o przekazaniu karty pojazdu. Wszystkie pominięte w umowie przez pozwanego informacje,

jak też zapisy w karcie pojazdu (co do której brak dowodu przekazania jej powódce) pozwoliłyby na wcześniejsze stwierdzenie wadliwości pojazdu. Podkreślić należy, iż w nin. sprawie decydujące ustalenia czynione były tylko między stronami, bez udziału osób trzecich, dlatego tak istotne były dokumenty wskazujące na charakter działań stron.

W świetle powyższego Sąd uznał, że na podstawie art. 8 ust. 4

o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, powódka miała prawo odstąpić od zawartej z pozwanym umowy sprzedaży.

Pozwany R. P. zgłosił zarzut potrącenia co do kwoty 43.700,00 zł. Zgodnie z dyspozycją art. 498 § 1 kc wzajemne potrącenie wierzytelności jest możliwe wówczas, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku,

obie wierzytelności są wymagalne i obie wierzytelności mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym. Wszystkie te przesłanki

muszą być spełnione łącznie. W okolicznościach niniejszej sprawy wskazać należy, iż nie została spełniona przesłanka wymagalności wierzytelności,

a co za tym idzie zarzut ten nie może zostać uwzględniony.

Zgodnie ze stanowiskiem przyjętym zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie o wierzytelności wymagalnej może być mowa dopiero gdy wierzyciel ma możliwość żądania od dłużnika, by spełnił świadczenie,

a powinnością dłużnika jest zastosowanie się do tego żądania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.02.1991 r., sygn. akt III CRN 500/90, OSNCP 1992). Należy również wskazać, iż przesłanka wymagalności dotyczy wyłącznie wierzytelności potrącającego, czyli w okolicznościach niniejszej sprawy pozwanego, gdyż potrącenie jest jednoznaczne z zaspokojeniem wierzytelności. Zgodnie z art. 455 kc wymagalność następuje wraz

z nadejściem terminu spełnienia świadczenia. Jeżeli termin wymagalności nie został określony następuje wraz z wezwaniem dłużnika do niezwłocznego spełnienia świadczenia (zob. A. Rzetecka-Gil, Komentarz do art. 498 Kodeksu cywilnego, Lex Omega 2013r.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż to pozwany, który ze względu na to, iż wobec skutecznego odstąpienia od zawartej między stronami umowy sprzedaży samochodu marki S. (...) jest dłużnikiem powódki, a jednocześnie potrącającym jego roszczenie musi spełniać niezbędną w tym przypadku przesłankę wymagalności. Pozwany powołuje się na to, iż jego zarzut wynika z tytułu wynagrodzenia za korzystanie – bezumowne - przez powódkę z pojazdu marki S. (...) po wypowiedzeniu przez nią umowy sprzedaży z dnia 17.08.2010r. i wezwaniu powoda do zapłaty kwoty 17.000,00 zł oraz odszkodowania za pogorszenie się stanu pojazdu w związku z jego używaniem przez powódkę. Jednakże jest to argument niesłuszny. Roszczenie powoda oparte na wskazanych wyżej podstawach stałoby się wymagalne dopiero wtedy gdyby zapłacił powódce żadaną przez nią kwotę 17.000,00 zł i wezwał ją w określonym terminie do wydania mu pojazdu marki S. (...), a powódka mimo wezwania, swojego świadczenia by nie spełniła.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 98 kpc w zw. z art. 113 u.k.s.c., uwzględniając kwotę zaliczki wpłaconej przez powódkę na poczet opinii biegłego w wysokości 1.000,00 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, zwrotu wydatków pełnomocnika powódki tj. kosztów dojazdu do tut. Sądu w kwocie 251,07 zł oraz przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa prawnego w wysokości 2.400,00 zł, ustalonej w oparciu o § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490). Nie uwzględniony został wskazany przez powódkę w przedłożonym przez nią spisie kosztów z dnia 20.03.2014 r. wniosek co do wyższych kosztów zastępstwa procesowego, z uwagi na fakt, iż w ocenie sądu w niniejszej sprawie pełnomocnik nie wykazał się zwiększonym nakładem pracy oraz wkładem w przebieg i rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, nie była ona też szczególnie zawiła. W związku z powyższym, w ocenie Sądu nie zaszyły przesłanki uzasadniającej zastosowanie § 2 pkt. 1 wskazanego wyżej rozporządzenia.